

El text de la pel·lícula

© VestAndPage 2018

Traduït per Miquel Costa

INTRODUCCIÓ

Veu masculina

Fa un temps vaig estar disseccionant conceptes com ara l'equació del "desenvolupament, benestar i abundància".

Excavant en l'absurd darrere de l'origen de certes expressions com ara "buscar la identitat" i trobar el significat si és que n'hi hagués per respondre a la crisi perdurable de la raó.

També vaig estar especulant sobre conceptes com família i comunitat, pel que fa a la seva llei i als seus ordenaments reglamentaris.

Em fascinava predir escenaris apocalíptics, en lloc de comprometre'm a perseguir les meves utopies poètiques.

Veu femenina

Som encara capaços de llegir els signes de la naturalesa i de la història, despertant els nostres sentits cap a un espai exterior que no vam reconèixer durant molt temps?

Pren un punt estira'l en una línia enrotlla'l en un cercle dibuixa'l en fractals.

Després recull el resultat en un alfabet.

$$\text{sgn}(x) = 1 \text{ if } x < 0$$

LA GRAN PEDRA

Veu masculina

Què ha succeït aquí?

És la culminació d'unes quantes decisions?

Un pacte de pau signat pels elements naturals, durant una batalla final?

Aquestes ribes semblen difuminar els límits del temps i delinear els punts principals de la trama, de l'obvi al sorprenent, s'apoderen de cada singularitat morfològica.

Subvertint funcions convencionals, revelen l'imprevist, moments de pur amor, una llàgrima silenciosa, involuntària.

Per fi.

(Segueix sent el vent?)

ESCRIVINT LA RIBA

Veu femenina

Aquestes antigues ribes, tan infinitesimal al cel, no tenen resposta breu ni explicació per aportar.
El vent en la mirada, gotes d'aigua, grans de sorra.
Errant, i així seguir.

Som preses d'una bella tristesa que cou dins, algun tipus de malenconia encantada.
Què poc els nostres éssers habiten en les coses primàries.

Entre les roques trencadisses i els corals petrificats, busquem la claredat de la convicció,
i la voluntat d'habitar les nostres contradiccions internes.
Naveguem àgilment entre les nostres visions que impregnen el nostre errar, nostre seguir endavant.

Dificultats, obstacles No hi ha res erroni en ells. Erroni és no intentar.

EL PETÓ DE LA PEDRA

Veü masculina

Hi ha una clau per a un sentit de gràcia en el que veig.
Sigui o no en l'exili, aparentment tranquil, per procedir i processar la lleugeresa.

Suposo que escapar de tot això, abandonant el jo a la totalitat, ja hauria d'haver-ho descobert,
com descarregar l'ànima al món físic,
el fràgil i el *liminal*.

$\text{sgn}(x) = 0 \text{ if } x = 0$

LA RIBA

Veü masculina

Connecto la realitat objectiva a l'inefable.
Vaig per camins que no tenen fi, enganyant-me en noves suposicions,
Portant-me al seu començament. Novament.

LA TORRE

Veü masculina

Indicacions plantades al llarg de l'efímer,
pensaments il·lusoris i obstacles de la ment que cedeixen al que realment són,
sense deixar espai per al retòric.

Quelcom interessant a part: el paradigma sense defecte.
Seqüències d'escenes elusives, insectes del temps, ben preparats.
Un moviment que dona conseqüència al moviment que segueix,
una postura recta.

COVA DE PAPERS DE SANG

Veu masculina

Aquest quotidià, així surreal, és tan invisiblement mínim que és gairebé terrible de contemplar.

Mans que equilibren gots de cristall fi, una pila de fulles blanques mullades en la sang,
una ploma oxidada sense tinta, o altres vies possibles a l'inrevés.
Presumiblement paradoxes de decisions no resoltes i sense elecció.

COVA DE LA CASA

Veu masculina

Intent no desistir del misteri i de la raresa.

Visc el moment intuïtivament per comprendre dins de la intimitat.

Absorbit, compartint el mateix somni d'un company fidel, com si fos guiat per una entitat
desconeguda.

COVA DE NARCÍS

Veu masculina

És aquest silenci que em deixa saber que qualsevol concepte que jo pugui tolerar acabarà per
confondre i corrompre a tants altres.

$\text{sgn}(x) = 1$ if $x > 0$

EL LLIBRE EN FLAMES

Veu masculina

Comprendre per empatia, recolzant creences, perpetuant l'experiència,
Afegint detalls, refinant idees, provant una teoria, contribueix a millorar l'evolució de l'ésser.

Però per resoldre l'oposició *lliure albir vs. el destí*, on tots dos costats són correctes,
i permeten que la meua esperança perduri en el seu estat de no permanència,
suposo que només és possible a través d'un acte de rendició que afavoreixi la naturalesa *perspectile*, de
la veritat.

Imbuït en un etern present,
Encara reconec tan poc.

Penso en l'absolut per superar el dilema cartesià...
El dualisme de ment i cos probablement existeix en dos mons separats,
que a la vegada operen sobre diferents regles.

Així doncs, confio en l'emergència de tornar a despertar el meu esperit alliberat.

LIQUIDO BLANC

Veu femenina

En definitiva, el problema no és quina idea triar, quina visió seguir.

El cos com a incubadora de continguts?
Les expressions brollen del cor i de la carn, sovint de formes misterioses i desconegudes.

Arqueòlegs, excavem i explorem paisatges violats.
No lluitem per trobar artefactes, sinó signes que encara no hem imaginat abans. Com el buit mes buit
és substància de forma.

En la relació entre els éssers humans i la naturalesa, utilitzem el llenguatge per a definir la veritat.
La naturalesa sempre serà molt més profunda que la nostra capacitat per entendre-la.

El llenguatge i les paraules dirigeixen cap al significat.
La naturalesa al seu torn irradia el recordatori poètic, això fa que el llenguatge i les paraules apareguin
com invencions, en què intentem confirmar la nostra pròpia realitat,
només per veure-ho escapolir-se, empassat per la solemnitat de la naturalesa mateixa.

Després de tot, què és una paraula?
Tot concepte neix de l'equació de coses no iguals.

Cap fulla és igual a una altra.

CANCEL·LANT EL CERCLE

Veu masculina

Els actes immòbils són capaços de deixar que els conflictes s'enfuriïn en la ment

Fins que es calmen,

Fins i tot quan ocorren canvis dramàtics.

Estic organitzant la meva veritat mentre estic aquí al teu costat?

Com custodiat per un àngel caigut o un fantasma sagrat

Que portaré amb mi al meu exterior, així que per un temps no el qüestionaré. Mai més.

$\text{sgn}(x) = \infty$ if $x \neq 0$, 1 or 1

LA BANDERA CAIENT

Veu femenina

Treballar la paraula, amb les paraules, és quelcom sublim.

Les paraules expressen el que som en aquesta vida, i en cap altra vida.

Arriba el moment, i morim.

Tal vegada sigui precisament aquest acte de creació del llenguatge necessari,

la sagrada mesura de la nostra precarietat humana, vida efímera i transitòria,

que percebem estar sempre en risc.

SORTIDA

Veu masculina

Les paraules llisquen sobre el corrent, tornant-se pàl·lides sota un cel matinal mai vist per uns ulls que es desperten.

Persisteixen,

Somiant en la lluentor daurada on s'esvaeixen els ressons i moren les memòries.

Em perseguiran com a savis espectres?

Veu femenina

Segueixo somiant mentre un dia més s'en va.